

VOI KIRKKOAA, VOI!

Luulin jo saavani rauhassa ”nostaa jalkani ja siirtyä isieni tykö”. Mutta yllättävän monet ystävät ovat muistaneet tervehdyksin ja rukouksin, minkä uskon antaneen voimaa purkamaan sisäistä painetta ja tuskaa, joka polttaa seurattessani kirkkomme nykyistä tilaa. Kirkolliskokous on ottanut askeleen, jonka seuraukset pelottavat. Suomalainen kansankirkkojärjestelmä on sopinut meille erinomaisesti evankeliumin levittämiseksi ja seurakunnan rakentamiseksi niin kuin Vapahtaja itse on tarkoittanut.

Voiko olla suurempaa röyhkeyttä kuin kolmenkymmenen vuoden manipuloinnin jälkeen saada itsevarma ”enemmistö”, joka romuttaa kahdentuhannen vuoden vanhan perinteen, rakennuksen ”elävistä kivistä”.

Kysymys ei voi olla mistään herätyksestä, sillä tässä kumouksessa ei ole pienimpiäkään herätyksen merkkejä. Vielä vähemmän voi olla kysymys uskonpuhdistuksesta, sillä vähäisimpiäkään uskonpuhdistuksen merkkejä niinä ei ole löydettävissä. Ei kuulu Lutherin ääntä: takaisin Raamattuun, takaisin apostoliselle perustukselle.

Jos jotain vertauskohdetta kirkon historiasta löytyy, niin Konstantinus Suuren ajasta, jolloin kirkko yhdistettiin valtioon ja valjastettiin maallisten valtion vankkurien eteen.

Minun on vaikea nähdä enää tätä uutta kirkkoa siksi kirkoksi, joka Hengen johdossa apostolien ja profeettain perustuksella rakennettuna on näinä vuosituhansina ollut vankkumaton totuuden pylvä ja perustus.

Raamatullinen oppi ja virka on seurakunnan (kirkon) selkäranka. Kirkolla ei enää ole sellaista selkärankaa, joka pitäisi yllä sen omia perusteita.

Kirkolliskokouksen jälkeisten päivien lehtien otsikot olivat jo kyllin paljastavia, mistä oli kysymys? ”Tulosta juhliittiin lämpimin halauksin”, ”Naispappuus on toteutettava yhteistyön hengessä” (miksi nyt?). ”Historian lehti kääntyi”. Vastaavanlaista ylpeyden ja ihmiskorotuksen henkeä löytyy vain Baabelin tornin rakentamisen ajalta.

Onko ollenkaan ajateltu, mitä henkeä on kylvetty kirkkoon, kun nyt kirkolliskokouksen yhteydessä kaikilla julkisen sanan torvilla on leimattu naispappuuden vastustajiksi julistautuneet inhottaviksi, typeriksi, ymmärtämättömiksi, auttamattomasti ajastaan jälkeen jääneiksi jne. jne. Erään tv-ohjelman toimittaja ilmoittaessaan kirkolliskokouksen vaalin tuloksen osoitti sormellaan näitä vihollisia ja sanoi: ”Hyi teitä, hyi!”

Huomattava osa kirkkomme parhainta papistoa, uskollista palvelijaa ja tunnustukselleen uskollista on leimattu ”hyi, hyi” – merkillä, suorastaan ristiinnaulittu! Siksi että se ei kumartanut kansan enemmistöä eikä keisaria.

Voittajat voivat olla rauhassa. Mikään ei uhmaa heitä eikä heidän omaatuntoaan. Onhan heidän puolellaan niin huomattava enemmistö.

Mikä enemmistö? Onko kirkon historian suuria ratkaisuja tehdessä kolmenkymmenen vuoden aikana innostettu mielipide jokin ratkaiseva enemmistö?

Piispat näyttävät ylpeinä vierailleen vanhoja temppeleitä, joissa on kaunis puoliympyrän muotoinen alttarikaide. ”Kristillinen kirkko on kuin ympyrä saman ristin ympärillä. Tuo näkymätön osa on perillepäässeet, suuri, ylistävä joukko.”

Sekö se enemmistön tehtävä vain onkin? Eikö sillä ole mitään merkitystä, kun vuosituhansien aikana rakennetusta on kysymys.

Voi kirkkoa, voi, miten sokeaksi se on tullut!

Jeesus ja profeetat julistivat valtavaa sanomaansa vuorilla. Heillä oli edessään laajat näköalat, ja vielä enemmän laajat näköalat hallitsivat heidän sanomaansa. Näin oli myös apostoleilla. Ja Jumalan kiitos, että kirkkohistoriamme aikana on ollut monia suurten näköalojen teologeja ja opettajia. Niiltä, jotka kolmessakymmenessä vuodessa romuttavat kaksituhatuotiset rakennukset, puuttuvat täysin suuret näköalat. Tämän ajan teologit ovat paljossa vain avaimenreikäteologeja, sumussa. Selkäranka on tosi huonossa tilassa.

Mutta toivoa emme toki saa heittää. Jumala tekee ihmeitään, Jumala luo tyhjästä. Kirkkohistoriakin osoittaa, että kaikkina aikoina ja kaikissa olosuhteissa Jumala toimii. Nyt tarvitaan uskon rohkeutta ja Hengen palavuutta.

Nyt kun naisiakin aletaan vihkiä papeiksi, voisikohan se olla alkuna sille, että raamatullinen ja luterilainen hengellinen pappeus pääsisi toimimaan vapaammin jähmettyneen viran ja liperipapiston kahlehtimatta. Vihittäköön ja siunattakoon hengen kouluttamat maallikot armolahjojensa mukaisiin tehtäviin.

Pidettäköön naisille sellaisia helluntaikouluja, joista lähtee liikkeelle Maria Magdaleenan kaltaisia ylösnousemuksen viestin viejiä, missä heitä ei ole turhauttamassa ylenemismahdollisuuksien puute virkauralla. Erityisesti kirkkomme herätysliikkeiden piirissä olevia vanhauskoisia tahtoisin huutaa rukoustaisteluun, jotta Herra voisi kutsua, vihkiä ja varustaa armolahjoillaan todellisia Herran Paimenia kirkolle. On rukoiltava aivan perusteellisesti uudistettua pappiskoulutusta, joka luo perustuksen uudelle, elävälle kansankirkolle, muuten kuuluvat jo niiden askelet, jotka ovat valmiit kantamaan vainajan ulos.

Vetoan hätä sydämessäni vanhoihin herätysliikkeisiin, jotta löytyisi rakentava yhteys olennaisimmissa eikä sotkeuduttaisi henkeä sammuttaviin teologisiin kuvioihin.

Kun nyt kesäksi odotetaan Helsinkiin suurevankelioimiskokouksia, niin turhaan niitä järjestetään, jos rukoustaistelun sijasta kinastellaan, tapahtuuko se evankelioiminen sidotun ratkaisuvallan teologian hengessä vai vapaan tahdon julistamisessa. Voi hyvät ihmiset! Tämähän on Kristuksen asia. Ellemme rukoile Jeesusta Kristusta niin elävänä keskellemme, että Hän saa julistaa haudassa kuolleen olevalle Lasarukselle: "Lasarus, tule ulos"! meidän sanoillamme ei ole paperipallojen voimaa.

Olin Pakotettu sisintä hätääni huutamaan, minä, joka en ole mitään, ja joka kohta en ole sitäkään.

Halvimmista halvin veljenne

Eino Honkanen

Uusi Tie 25.11.1986 (Valoa ristiltä-lehti 2/1997)

Honkanen kuoli 20.2.1987